

2321 2. Beh. af Forsl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1876 til 31. Marts 1877. 2322

Med Hensyn til Forslaget under Nr. 31 angaaende en Hovedindsættelse af nogle Kapeller ved Roskilde Domkirke vil jeg haabe, at naar Folkethinget vedtager Udvalgets Indstilling, Ministeren da vil faae en saadan Støtte i denne Beslutning, at hans Kollega Kultusministeren vil faae denne Sag ordnet i Henhold til, hvad Endringsforslaget indeholder. Der er ikke Tvivl om, at Kirken meget vel kan opholde disse Udgifter, og der er ingenlunde Bished for, at Kirken er fritagen for at gjøre det. Man paastaar nemlig fra den ene Side, at det er en Sag, som ikke vedkommer Kirken, at den ikke har nogen Forpligtelse. Det er imidlertid ikke bragt til Bished, efter hvad der fra den ene Side er kommet frem, men i ethvert Fald ere Kirkens Midler tilstrækkelige til at udrede disse Bevillinger, og at Kirkens Midler ikke ere urørlige for Lovgivningsmagten, det har Lovgivningsmagten allerede tidligere vist. Med Hensyn til Endringsforslag under Nr. 34, som den ærede Minister omtalte, skal jeg ikke opholde mig videre derved. Jeg skal udtale, at Flertallet ikke har kunnet erhverve den Overbevisning, at der Intet var at gjøre med Hensyn til dette Forhold, men i ethvert Fald føler man sig overbevist om, at det vel var hensigtsmæssigt at lade dette Spørgsmaal staa saaledes — selv om det ikke skal søges afgjort ved Domstolene — at det ikke er opgivet fra vor Side, men staaer hen. Man vil erindre, at Spørgsmaalet er et dobbelt, og at det ene Areal, hvorom Talen er, er afstaaet af en Indenrigsminister i 1851 uden Rigsdagens Samtykke, og det er ikke værd at opgive et Spørgsmaal af den Natur, da man derved vilde komme til at erkende, at Indenrigsministeren kunde afgive Arealer uden at søge Bevilling dertil og uden nogenformhelt Godtgørelse. Denne Fremgangsmaade kunde dog føre vel vidt, hvilken Erfaring man iøvrigt har om, hvorvidt der kan gaas. Der er endnu et Spørgsmaal, nemlig angaaende Endringsforslag under Nr. 39. Der er jeg tilbøielig til at tro, at den meget ærede Minister dog noget har misforstaaet mine Udtalelser, skjøndt jeg sætter Pris paa, at der iøvrigt ellers paa saa mange Punkter er Enighed. Jeg har ikke udtalt nogen Bished for, at Rigsdagen vil bevilge dette Beløb igennem 5 Aar, og jeg har heller ikke kunnet udtale, at Finantsudvalget sluttede sig til den Opfattelse, at Undersøgelserne vilde kræve 5 Aar, for at bringes til en endelig Afslutning. Jeg har hverken udtalt mig for eller imod dette Spørgsmaal; saa meget mindre kunde jeg personlig gjøre det, som jeg ikke tror, at de, som have

lagt Planen paa Papiret herhjemme i Kjøbenhavn, kunne have nogen egentlig Forestilling om, hvorlænge saadanne Undersøgelser kunne og bør vare, men jeg har udtalt mig i den Retning, at man utvivlsomt til et saadant Diemed vilde finde Repræsentationen villig til at give en passende Bevilling ogsaa ud over det næste Finantsaar, naar Beretningerne om Undersøgelserne give Opmuntring dertil. At det endelige Resultat, oplyst i alle sine Enkeltheder og fremsat som et samlet Hele, ikke kan komme til at foreligge, inden den samlede Række af Undersøgelser er foretaget, er meget naturligt; men det udelukker dog ikke, at de aarlige Beretninger kunne indeholde saadanne veiledende Bink, at man kan komme til Overbevisning om, at hele Sagen fortjener Understøttelse. Altsaa ved denne yderligere Udvikling af Finantsudvalgets Opfattelse af dette Spørgsmaal skal jeg forlade et Punkt, hvorom jeg iøvrigt tror, at der ikke er nogen Meningsforskel mellem den meget ærede Minister og Udvalget af nogen væsentlig Betydning. I Anledning af en Yttring af det ærede Medlem for Egheds Amt: 2den Valgkreds (Sagd) angaaende Sandflugtens Dæmpning benytter jeg Leiligheden til at udtale, at jeg personlig — der foreligger ikke nogen Behandling derom fra Udvalgets Side — er tilbøielig til at dele hans Opfattelse af denne Sag. Jeg tror ogsaa, at Sandflugtslovgivningen trænger snarest mulig til en Revision. Med Hensyn til hvad der iøvrigt er omtalt af Betænkningens forskjellige Numre har jeg kun Anledning til at berøre et Par Punkter. Hvad den meget ærede Indenrigsminister udtalte angaaende Ingenieurkorpsets Andel i Bestyrelsen af det civile Bygningsvæsen, forekommer mig i det Hele at vidne om en Velvilje, en Sympathi fra den ærede Ministers Side for denne Sætte, og jeg kan ikke skjønne, at de Indvendinger, som den meget ærede Minister fremsatte, egenlig kunde tillægges nogen meget stor Betydning. Hvilken Brug Ingenieurkorpset vil faae for sine Kræfter i Anledning af Befæstningsagen vil først komme til at ligge for, naar vi have faaet Befæstningsagen fra Papiret og lidt videre. Og med Hensyn ellers til, hvorvidt Bygningsvæsenet skulde henhøre under 2 Ministerier eller et, da forekommer det mig, at det maatte kunne ordnes, saafremt man tør forudsætte, at Korpset kan afgive Kræfter til dette Arbejde, paa en noget lignende Maade som i sin Tid Bevæsenet var ordnet i Forhold til Ingenieurkorpset, saa at de Vedkommende vare delegerede til nærmest at staa under Indenrigsministeriet, eller at ialfald enkelte af dem navnlig havde med det